

Esprimo de „loĝanto” per la latina sufikso **-an(us)** estis ĉie transprenita. Ripetado aŭ daŭro de la agado havas en kvin lingvoj sufikson **-ad-**, en LSF estas nura radiko (kaj aro da analizaj rimedoj), en INT ankaŭ sufikso **-ment(um)**, kiu en la latina signus pli precize la agadrezulton, kaj **-ion** konforme al la latina.

Interesa estas formado de ina genro. La latinan **-in(a)** havas ESP kaj IDO. NOV kaj OCC havas nuran finaĵon **-a**, OCC kaj INT havas vulgarlatinan **-ess(a)**, INT krome la latinan **-ix** (-ice).

Persono kun certa okupo/metio estas en la unuaj tri planlingvoj LSF, INT kaj OCC markita per la konforma latina sufikso **-or** kun variantoj (-er, -ar); en la lastaj tri planlingvoj NOV, IDO kaj ESP per **-ist-**. La sama divido validas por la sufikso esprimanta econ: en la unuaj tri **-ita(s)**, en la lastaj tri **-es-** (en fonetikaj variaĵoj).

Diminutivo havas plej ofte la latinidan sufikson **-et-**.

„Infano, ido” havas en ĉiuj esplorataj lingvoj sufikson korespondantan pli precize al la latina adjektivo **-id(us)** aŭ al la grekdevena **-oid(us)**.

Por signi „instrumenton” havas denove same la lastaj tri lingvoj sufikson **-il(o)** laŭ la latina **-ill(um)/-ull(um)**, OCC surprize havas la Romanan **-ett(e)**, kiun normale uzas diminutivoj. En INT estas **-or**, kiu pli taŭgas por „aganta persono”, LSF havas **-i(um)**, kio en la latina signifus ankaŭ produkton.

Pligrandigon, plifortigon de la agado oni normale esprimas per superlativo, NOV uzas la latinan **-os(us)** kaj ESP kun IDO havas sufikson **-eg-**.

Por esprimi aktivecon la koncernaj lingvoj uzas sufikson korespondantan al la latina verbo „facere”, ŝanĝitan en afikson **-(i)fic(are)**. Verŝajne eblus tiamaniere klarigi en ESP kaj IDO la sufikson **-ig-**, kiu tamen povas esti apriora.

Kiel dirite, precipe la lingvoj de naturalisma skolo havas multe da afiksoj kaj tiel ankaŭ eblojn de pli fajnaj nuancoj aŭ de diversgranda sinonimeco de derivaĵoj.